

det er derfor rimeligt i »Kv. og Sf.« at søge at vække *Kvindernes* Interesse for dem, hvilket bedst sker ved ganske nøjternt at gøre Rede for deres Kaar.

Der er egentlig tre forskellige Klasser af Ledvogtere: 1) De Poster, der passes af *enlige Kvinder*, ofte Enker, der faar en saadan Post som Tilskud til deres knappe Pension. Eksempelvis har en saadan Ledvogter paa Sjælland, der har passet sit Led trofast i 15 Aar, foruden fri Bolig i det lille Vogterhus, hvilken af Statsbanerne sættes til en Værdi af 7 Kr. maanedlig, 21 Kr. maanedlig for en Arbejdstid fra 6 Morgen til 11,30 Aften, altsaa (17½ Time!) i hvilken Tid der passerer mindst 24 Tog. Enhver kan selv regne ud, at denne Kvinde er bunden til sin Post som en Lænkehund, og at den Betaling hun faar, og som er Tillæg til en Enkepension paa 100 Kr. aarlig, er ganske urimelig lav, rent bortset fra det Ansvar, der er forbundet med Arbejdet.

2) De saakaldte *Koneposter*, som er langt de talrigste. Her er Manden Banearbejder med en Arbejdstid fra 6 Morgen til 6 Aften, og Hustruen passer Leddet i hans Fraværelse. For Ledvogtningen oppebærer Familien foruden fri Bolig et Vederlag af fra 10—50 Øre daglig, alt eftersom den paagældende Strækning er stærkt befærdet. Det overlades Familien selv at bestemme, om Manden eller Hustruen vil passe Leddet i Tiden fra 6 Aften til 6 Morgen, men det er temmelig indlysende, at Manden efter en 12 Timers Arbejdsdag maa lade Hustruen passe ogsaa Aften- og Nattogene, hvis han skal være arbejdsdygtig næste Dag.

3) De saakaldte *Fællesposter*, hvor Mand og Hustru passer Leddet i Fællesskab, fordeler Arbejdet efter Forgodtbeholdende og derfor oppebærer 2 à 3 Kr. pr. Dag + frit Hus — en ringe Betaling, men dog det dobbelte eller tredobbelte af, hvad der gives den enlige Kvinde under 1) for nøjagtig det samme Arbejde.

Under Finanslovdebatten fornylig fremsatte den socialdemokratiske Folketingsmand Hr. Mortensen fra Randers det Ønske, at en særlig befærdet Ledvogterpost ved Strømmen i Nærheden af Randers, der hidtil har været passet af en Kvinde, af Hensyn til Sikkerheden maatte blive besat med en Mand, idet han mente, at det var en Opgave, der laa over en Kvindes Kræf-

ter. Folketingsmanden svævede i den Vildfarelse, at Leddet ved Strømmen var en Undtagelse, idet han mente, at ellers alle Led ved offentlige Veje indenfor Statsbanerne bevogtes af Mænd, og han henstillede til Ministeren for offentlige Arbejder at imødekomme dette lille Ønske, der kun vilde koste lidt. Folketingsmanden hører altsaa til de talrige Rejsende, der ikke har faaet Øje paa de mange Kvinder, som staar paa Vagt ved Leddene, og han har endnu mindre undersøgt deres Kaar, set, hvor daarligt de er aflagte, og hvor meget det følgelig vil koste at lønne dem ordentligt eller erstatte dem med Mænd til en almindelig Dagløn.

Ministeren for Offentlige Arbejder, Hr. Thomas Larsen, som naturligvis ved bedre Besked, rører slet ikke ved denne Side af Sagen, men svarer:

»Dette Krav forekommer mig ikke at være meget demokratisk, og jeg forstaar aldeles ikke den Tanke. Naar den paagældende Kvinde udfører sin Gerning saaledes, at der ikke er noget som helst at klage over, forekommer det mig ikke, at det vilde være rigtigt at afskedige eller forflytte hende for at sætte en Mand i Stedet. Efter min Erfaring er Kvinderne akkurat lige saa samvittighedsfulde og tro til at passe deres Gerning som Mændene.«

Det er glædeligt, at Ministeren giver den paagældende Ledvogter og Kvinderne i Almindelighed et godt Vidnesbyrd for Paalidelighed og Troskab i deres Gerning, men hvad mener han egentlig med, at Kravet om at faa Ledvogteren ved Strømmen ersattet med en Mand, ikke er »demokratisk«. Er det saaledes at forstaa, at *da* hun faar en yderst ringe Løn, maa hun have Krav paa særlig Beskyttelse, og derfor er det udemokratisk at skyde hende ud til Fordel for en Mand, der skal have højere Løn? Eller mener Ministeren, at Folketingsmanden hellere burde have forlangt hendes Løn sat op i Betragtning af det store Ansvar, som han selv fremhæver, der er forbundet med Stillingen.

Hvorom alting er, her er et af de Tilfælde, hvor Kvinderne haardt maa savne deres egne Repræsentanter paa Tingene. Her er Tale om et Arbejde, der binder en Kvinde fra Morgen tidlig ofte til langt ud paa Natten, forbundet med et stort Ansvar og derfor nerveanspændende, forbundet med stor Risiko for Helbredet, fordi den paa-